

©2006 Dirk Vekemans – Free Art License zie <http://artlibre.org>

Laatst bijgewerkt op 17-7-2006 22:48:47

Dirk Vekemans

De Voorstelling van het *Corpore Chiastico Tournante*

*Toespraak, met aanvullende noot en commentaren,
gehouden tav het tot stilstand gedwongen Congres in de Blogruimte*

Welkom op de Voorstelling van het Corpore Chiastico Tournante tijdens het Bewogen Congres van Leken in de Kunst en de Kennis!

Congres, sta! Doek, open!
Ziehier het *Corpore Chiastico Tournante*:

Corpore Chiastico Tournante
dv 14/07/2006, waterverf & pen, 62x87mm, 428,00 €

Congres, zit!

De Voorstelling is Feminien, mijn excuses.
De Voorstelling is enigszins Rondborstig en tevens geheel Naakt, het weze mij vergeven.

(Het is bij enige Voorstellingsaanmaak nu eenmaal Regel en Zaak om de Voorstelling reeds bij aanvang te problematiseren. Problematisering is inherent aan elke Correcte Voorstelling (ik verwijs hier gaarne naar de [onzekerheidsrelatie van Heisenberg](#))- het is ten ene male uitgesloten om binnen 1 voorstelling het Masculiene én het Feminiene Corpore te vatten in een Uitdraai - maar naast deze evidenties zal de voorsteller zich ook ten aller tijden bewust blijven van de noodzaak van het Kolderieke, het Groteske en het Infantiele. Deze ideo-grammaticale noodzakelijkheden treffen niet de filosoof, de aspirant-mysticus of de analytische wetenschapper, zij vormen evenwel in grote mate de bestaansreden van de Voorsteller en haar Voorstelling).

Ja: het gebrek aan samenhang. Inderdaad: dit is weerom geen 667 bladzijden tellende verklaring van het Heden met Glanzende Kaft en een lichtjes verstoord lineair Tijdsverloop. Wij zijn ons daarvan *pijnlijk bewust*.

Weet u, overigens, in den beginne was er niets van dat Al. De Here, in wiens Vreze wij sudderen, bestond het in dat niets zijn Wil te laten gelden als een Resjit in een zich tot

ring sluitende vormloze wolk, die niet wit, niet zwart, niet rood noch groen was, maar geheel zonder kleur. Er was daar sprake van een rhythmisch scheidend slaan, veel misbaar dus en mannelijk geblaar met weinig wol, tot er echter een vonkje oplichtte, waarvan verder ook niks geweten is.

Het *Corpore Chiastico Tournante* daarentegen, staat hieronder al in doodsvezende woorden besloten te draaien. We hebben dus in bredere context genomen, los van de opwaaiende zomerjurkjes, weinig reden tot klaagzangen.

Congres, zeur niet!

Hoe nu, hoogge-eerd en enigszins gekalmeerd congregaat, kunnen we het Corpore Chiastico Tournante benaderen? Zie hier enkele *benaderingswijzen*:

1. Gemakkelijk. Het Corpore Chiastico staat stil, het is een Uitdraai. We kunnen het vatten.
 1. Vatten we de Uitdraai of het Corpore?
 2. Is ons vatten chiastisch en draaiend dan wel statisch en chiraal?
 3. Kunnen we het vatten verhelpen?
2. Onmogelijk. Het Corpore draait niet, het is onherkenbaar. We kunnen ons zelfs afvragen of we ons niet beter zinledig houden met het bestuderen van een anatomische Atlas.
 1. Draait het niet nog een Klein Beetje?
 2. Relateert niet het onherkenbare aan het herkenbare? de Voorstelling schuins bekeken.
 3. Wat als we het zouden vernissen?
 1. Parenthese over het optimaliseren van voorstellingen door middel van scheepsvernis.
 2. Toepasbaarheid van scheepsvernistechnieken op Corpore-Voorstellingen
 4. het alternatief van de Anatomische Atlas in een Kwaad Daglicht gesteld
3. Kritisch . We aanvaarden en verantwoorden de aanwezigheid van het Kolderieke, het Grotoske en het Infantiele (*aka* Marsmaniëske) in de Voorstelling, maar schuiven de vraag door naar een hoger echalon: kan men aan de hand van deze Voorstelling tot Scheiding komen, is het Voedsel voor een Bouwsel, kunnen we aan de hand van de verondersteld-differentiërende Voorstelling komen tot een fertiele Absentie van het Corpore?
 1. verantwoording van de Voorstelling t.a.v.
 1. het Kolderieke
 2. het Grotoske
 3. het Infantiele
 1. Paranthese over het Marsmaniëske als bijzondere vorm van het infantiele met betrekking tot het Feminiene
 2. Het Feminiene Slaat Terug
 3. Het Feminiene III : de Finale Strijd
 4. Prequel tot het Feminiene
 5. Lost in la Mancha : the making of het Feminiene
 2. significante verschuivingen op het betekenisvlak
 3. schuift er iets af? kan de beweging zich verderzetten in het Ledige?
 4. inhaakbaarheid van de zich verwijderende voorstelling, een kleurdialytische oplossing.

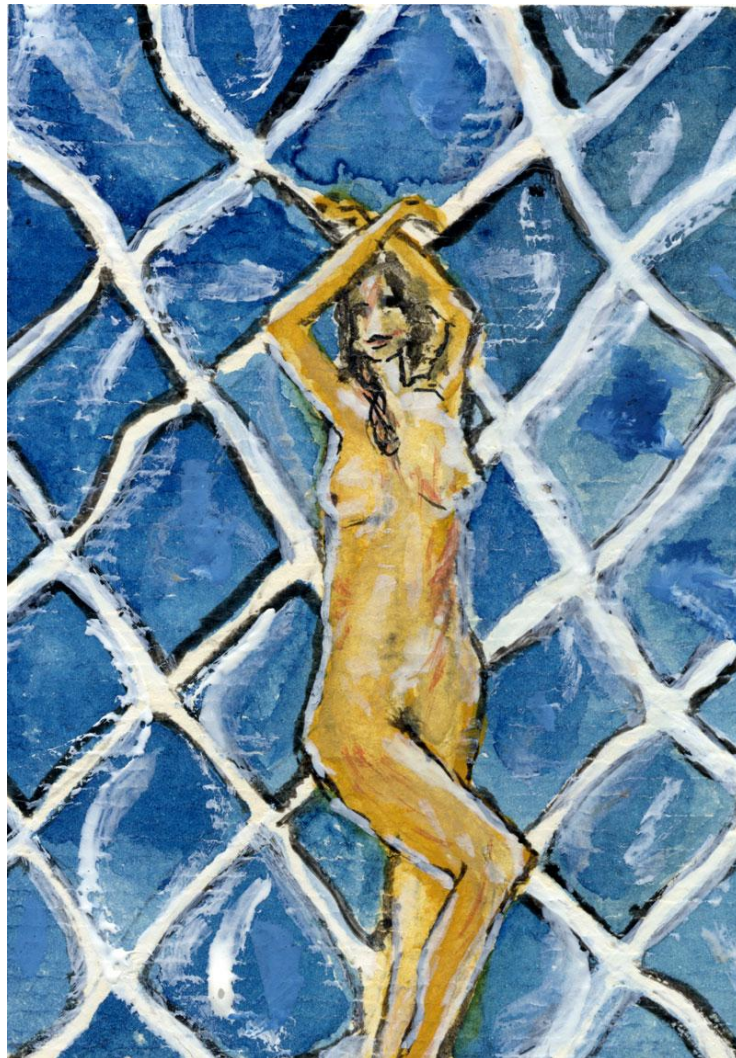
Zo, dit kan niet meer stuk.

Doek, val!

Congres, vlucht!

-dv

Noot: *dv is zoals Zovelen een ongesubsidieerde Netverschijning. U kan dv en zijn activiteiten steunen door de uitdehandse aankoop van afval daarvan zoals bv deze kleinoden:*

*Corpore Chiastico Tournante
dv 14/07/2006, waterverf & pen, 62x87mm, 428,00 €*

cd-rom met Afdrukbaar (op posterformaat) bestand: 20,00€
(scan à 2400dpi- ong.150mb)

andere afvalartikelen te kijk op <http://www.vilt.net/nkdee/qarbageshop.jsp>

>Bestellen: mail naar dv@vilt.net<

Sony Clié drawings 16/07/2006

Commentaren

1. Ontstaansgeschiedenis van het *Corpore Chiastico Tournante*

1.1. *Giordano Bruno*

Er is voor het eerst **Gewag** van het *Corpore* in een aantekening die dv maakte tijdens de lezing van de inleiding op **De Gli Eroici Furori** in de tweetalige editie daarvan bij *Les Belles Lettres*, 1999, ISBN 2-251-34451-9. In die inleiding, van de hand van Miguel Angel **Granada**, wordt een poging ondernomen om de eenheid in het werk van deze veelzijdige Italiaanse filosoof en dichter te kenschetsen en de '*Eroici Furori*' daarin te plaatsen. Het citaat hieronder verduidelijkt de plaats die het werk '*De la causa, principio e uno*' daarin inneemt, een werk dat dv las in de overigens uitstekende vertaling van **Richard J. Blackwell** (*Cambridge University Press* 1998, ISBN 0-521-59658):

“Par la suite le *De la causa, principio e uno* établissait le fondement ontologique de la cosmologie infinitiste de Bruno : l'*unité* de la substance *infinie*, qui permet de rejeter comme une illusion infantile la crainte de la mort qui – à partir de la conception aristotelicienne erronée de la substance comme composé hylémorphique¹ individuel, sujet de la génération et de la corruption – avait servi de base à l'erreur chrétienne, au triomphe historique de la foi dans le Christ comme voie unique et garant unique du triomphe sur la mort. Face à cela, la philosophie « *non teme la morte ma aspetta la mutazione*² ». Le *De la causa* faisait aussi converger les degrés de l'être ou hypostases ontologiques (Dieu, intelligence, âme, corps, matière) dans une unique réalité ontologique homogène et uniforme : la nature infinie animée, effet nécessaire de l'infinie puissance active divine qui, dans la nature, *ex-plique* (immanence divine à l'univers infini) ce qui en elle-même est *com-liqué* (transcendence ou plutôt priorité conceptuelle de la divinité comme cause. L'univers infini était, en somme, le véritable *portrait* et *statue* de Dieu, la production *unigenita* qui récupérerait son caractère d'authentique et unique Verbe divin . » [op. cit. XLVII-XLVIII]

¹ **Hylemorfisme** : aristoteliaanse leer die zegt dat de stoffelijke substanties zijn samengesteld uit twee principes: de *materia prima* of oerstof (Gr. Hulé –stof), die onbepaald is maar de aanleg bezit om iedere bepaling te ontvangen, en de *forma substantialis* of zelfstandigheidsvorm (Gr. Morphè –vorm), die als bepalende vorm samen met de oerstof de materiele substantie uitmaken. Er is tegenwoordig, in het spoor van wat ik zou noemen bepaalde reductionalistische beheersbaarheidsoptimismen, sprake van een neo-hylemorfisme, *ik moet daar hoegenaamd niet van weten*. [bron verkl. >Encyclopedie van de filosofie –Elsevier 1979 – ISBN 90-1001725-7]

² '[die] niet de dood vreest maar de mutatie verwacht' [dv]

Bruno's kritiek op de hylemorphische ontogenese is uiteraard een belangwekkend actueel thema, zie bv. bij **Simondon** <http://multitudes.samizdat.net/Temps-et-individuation-technique.html> wiens werk verder werd opgenomen door **Deleuze**, en heden ten dage geeft **Alain Badiou** daar wel een heel rare draai aan, maar dat is voorlopig slechts een aandachtspunt, ik zit nog effie vast aan **Bruno**. Waarom nu haal ik dat nogal uitvoerige citaat hier aan? Wel, ik doe dat in de wellicht ijdele hoop dat U, als lezer, eenzelfde rhythmische beweging van uw gedachten zou kunnen waarnemen, een rhytmiek die bv bij de rustig in de trein lezende *dv* de aanleiding was tot het volkladden van een gelijnd A6-je. We zullen die gedachtenrhytmiek in het volgende puntje van onze Commentaren op de Toespraak trachten te ontwarren, los te weken uit hun gevatheid, ze als het ware te re-dynamiseren.

Zulk een ontwarringstactiek leidt ons wellicht tot het wezen van het *Rafelige denken*, een kennistheoretisch model dat verderbouwt op procedurale inzichten van **Deleuze** en **Whitehead**, de meer historisch-psychologiserende schizo-analyse van **Eugene W. Holland** rond de figuur van **Baudelaire** alsmede een klein maar intens lichtgevend straaltje **Heraclitus** en dat we willen uitbouwen tot een heuse *Theorie van de Kathedraalbouw*.

Dit overigens geheel terzijde, het gaat hier tenslotte slechts om enkele commentaren bij een al bij al nogal warrige Toespraak. Wat hier wel terzake doet, is de zichzelf met glans bewijzende stelling dat een lezing van oude teksten als die van Bruno helemaal niet zo absurd is als het menigeen zal lijken: geconfronteerd met een menselijke geest in werking, *de tekst als running code*, kunnen we vaststellen dat het aantal bewegingen die die code/geest/machine kan maken in weze tamelijk beperkt is, en dat, los van enige vooruitgangsgedachte of eschatologisch³ verlangingsproces – het lezen om het einde te halen, de gelezen materie frontaal of anaal te 'pakken', de werking van de ene dik bestofte tekst *geplooid* kan worden op een nieuwe actuele en actualiserende beweging. Het is nu eenmaal zo, liefste schermpijltjesdans genererende handpalmvullertjes, dat de filosofie, net zomin als de kunst, erop uit is het 'nieuwe' op aarde te bewerkstelligen, maar eerder de fictieve huiselijkheid van het bestaande wil opendwingen voor het Onnoemelijke, Dat Wat Gebeurt en Waar Wij Geen Weg Mee Weten.

Het gaat 'm, en ja hoor, ook haar, in feite om niets minder dan verlossing, maar dat is dan weeral een eschatologische reductie, een ingeslopen negativiteit die we, terdege *post-vanalles* gericht op het hier en nu, kunnen

³ **Eschatologisch** : (>Gr. Eschatos – laatste) betreffende de leer van de laatste dingen, in de dogmatiek al wat geleerd wordt aangaande het lot van de mens, het oordeel enz. [Van Dale]

missen als kiespijn, en, als dat niet helpt, onze tanden.

